U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **S. G.,** zastoupen JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2010, č. j. OAM-870/VL-07-K01-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 7. 2011, č. j. 32 Az 13/2010 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Hradci Králové napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včasnou kasační stížnost. V ní stručně uvedl, že správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval. Důvody, které stěžovatel uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu, jsou podřaditelné pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu. Stěžovatel tvrdí, že ve své zemi původu měl z důvodu členství ve straně SDSM (Sociálně demokratický svaz Makedonie) v roce 2006 problémy se soukromými osobami. Ty ho zbily, avšak policie tento incident nevyšetřovala. Vytýká-li krajský soud stěžovateli, že si na policejní postup nestěžoval, stěžovatel uvádí, že by takový postup byl bezvýznamný. Nikdo by se tím totiž nezabýval a stěžovateli by to zajisté přineslo pouze další nepříjemnosti. To doložil důkazy provedenými před krajským soudem, tj. několika novinovými články o situaci v Makedonii z internetu, resp. úředním překladem jejich vybraných částí do českého jazyka. Jeho problémy by údajně nevyřešilo ani přestěhování do jiné částí Makedonie.

Stěžovatel je dále přesvědčen, že jeho obavami z pronásledování v zemi původu se žalovaný ve správním řízení vůbec nezabýval a soud tento chybný přístup žalovaného převzal. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tj. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle cit. ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[4] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle cit. usnesení je podstatným „[p]*řesahem vlastních zájmů stěžovatele* [...] *jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.*“

[5] Stěžovatel zpochybňuje závěr žalovaného, resp. soudu, o tom, že nesplňuje podmínky § 12 zákona o azylu [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že ač stěžovatel dává své potíže v zemi původu do souvislosti se svou příslušností k politické straně, která byla po roce 2006 nejsilnější opoziční stranou, nebyl ze strany státních orgánů své vlasti nijak perzekvován či jinak postižen. Podle krajského soudu v daném případě nelze mluvit o pronásledování ze strany státu (tj. státní administrativy), nýbrž ze strany soukromých osob. Touto problematikou se zdejší soud již mnohokrát v minulosti zabýval a závěry krajského soudu jsou v plném souladu s ustálenou judikaturou. Ke shledání pronásledování [§ 12 písm. a) zákona o azylu] by bylo nutné, aby orgány domovského státu, u nichž by se žadatel skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, rozsudek ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, publ. pod č. 1347/2007 Sb. NSS, rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, publ. pod č. 1806/2009 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 19. 5. 2011, č. j. 2 Azs 6/2011 - 52). Stěžovatel by tedy měl vyhledat především pomoc policie či některého jiného orgánu veřejné moci. Vyplývá-li pak ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, že politický systém v dané zemi původu dává jeho občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny, vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu (k tomu již rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36).

[6] Rovněž tak obavy z pronásledování žadatele o azyl [§ 12 písm. b) zákona o azylu] spočívající v tom, že mu členové konkurenční politické strany vyhrožovali, že nezíská žádné zaměstnání a nebude mít žádnou perspektivu, nelze podřadit pod žádnou ze skutečností uvedenou v zákoně o azylu, která by odůvodňovala jeho udělení (přiměřeně

viz rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 Azs 409/2004 - 69). Zdejší soud již v minulosti judikoval, že důvodem pro udělení azylu nemůže být ani obecné tvrzení o obavách z pronásledování či nebezpečí, které žadateli hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí v situaci, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, na který taktéž odkazuje krajský soud v napadeném rozsudku na s. 5 a 6).

[7] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Z tohoto důvodu o ní Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení.

[8] Nad rámec nezbytně nutného zdejší soud uvádí, že námitka stěžovatele, že krajský soud následoval žalovaného, jenž se prý vůbec nezabýval vyjádřenými obavami stěžovatele z pronásledování v zemi původu (tj. že se ani krajský soud tímto tvrzením nezabýval), je zcela neopodstatněná, což dokládá argumentace podaná výše v tomto usnesení.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků tedy nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu